

Yağmur ve rahmet beklerken!

Abdullah Bey: “Kış aylarında olmamıza rağmen kar’a ve yağmura muhtacız. Topraklarımız berekete muhtaç. Hangi günahımız kadere fetva verdirdi? Ne yapmalıyız?”

ŞÜKÜRSÜZLÜK RAHMETİ KESER

“Üstadım, yağmur duası ve namazın neticesi görünmedi, faydasız kaldı. İki üç defa bulut toplandı, yağmur vermeden dağıldı. Neden?” diye soran talebesine Bediüzzaman, yağmurun neden kesildiğini bir mektupla açıklıyor. Mektup Emirdağ Lahikasında yer alıyor.¹

Bediüzzaman bu mektubunda başta şükre vurgu yapıyor, toplumu şükre çağırıyor.

Kur’ân’ın da beyanı odur ki, eğer şükredici isek, Allah nimetlerini artırıyor; eğer şükürsüz isek, şükredinceye kadar Allah nimetlerini ve bereketini kesiyor.²

O hâlde şahs-ı manevî olarak şükre dönersek, yani yardımlaşma gibi, kardeşlik gibi, ihtiyaç içinde olan Müslüman’a el uzatma gibi, İslâm toplumu olarak şükür ifade eden amellerimizi artırır isek, inşaallah rahmeti celp ederiz.

MÜLAANE YERİNE DUALAŞALIM!

Rahmeti bizden uzaklaştıran cürmümüzün birisi de, yüreklerimizin katılaşmasıdır.

Birbirimize merhameti kesersek, Allah da bize nimetini, esenliğini ve rahmetini keser.

Allah buyuruyor ki: “Allah, bir topluma bahsettiği nimeti ve esenliği, o toplum kendi gidişini değiştirmedikçe değiştirmez. Ve bilin ki, Allah her şeyi işiten, her şeyi bilendir.”³

Birbirimize gazapla, kinle, tel’înle yaklaşırsak, birbirimize merhamete dönünceye kadar, Allah bizi rahmetinden mahrum eder. “İnsanlara merhamet etmeyene Allah rahmet nazarıyla bakmaz.” hadisine masadak olmaktan korkmalıyız.

İster siyasi, ister maddi, ister ikbal, ister makam derdiyle olsun, Müslüman’a karşı yürekleri katılaştırmak, rahmetten ve duadan uzak söylemlere girmek, bu söylemlere

taraf olmak, milyonların âmin diyeceği şekilde dua değil, mûlaane yapmak, milyonları manevi sıkıntılara hedef eder. “Allah’ım onları da, bizi de yerin dibine batır!” yerine; “Allah’ım! Onları da, bizi de affet!” gibi bir dua ve bu duaya milyonların ‘âmin’ demesi elbette rahmetin daha çok hoşuna gider.

Toplum ekseriyeti olarak kucaklaşmadıkça, toplum ekseriyeti olarak birbirimize mûlaaneyi bırakıp, dua etmedikçe, Allah’tan rahmet beklemeye yüzümüz olur mu?

ARŞ’A NE GÖNDERDİĞİMİZE BAKALIM

Rahmeti bizden uzaklaştıran bir diğer cürmümüz, öyle ya da böyle, zulme seyirci kalmamızdır.

İslâm âleminde zulümler işleniyor, ölüm, kan, kaos nice bilad-ı İslâm’da nice mazlumları, masumları, silahsızları, korumasızları yakıyor, yıkıyor, kırıyor, perişan ediyor.

Âlem-i İslâm’ın genel manzarasına bakıyoruz: El uzatıp yardım edebilen, yarayı sarabilen, yaraya çare üretebilen, mazlumin derdi derdimdir diyebilen yok!

En hafif ifadeyle bir acziyet, bir ilgisizlik, bir miskinlik, bir bencillik; daha ağır ifadeyle Müslümanlar arası bu gadir, kin ve nefrette bir tarafa destek vermek suretiyle zulmüne şerik olmak, çözüme odaklanmak yerine zulme odaklanmak, çare üretmekten içtinap etmek bu gün için âlem-i İslâm’ın Arş’a gönderdiği iyi olmayan amel örnekleri olarak gözüküyor.

Bu manzara-i umumî rahmeti mi celp eder, gazabı mı?

RİSALE-İ NUR’U PERDELEMİYELİM

Bir diğer cürmümüz de âlem-i İslâm’ın her türlü dünyevi, uhrevi, bireysel, sosyal ve siyasal dertlerine Kur’ân’dan terü taze çareler ve canlı reçeteler sunan Risale-i Nur’a karşı kayıtsızlığımız ve soğukluğumuzla beraber; ona ayna olmak yerine, ona nikap olmaya, onun hakikatlerine mazhar ve müzhir (görücü ve gösterici) olmak yerine, onu perdelemeye, ona lebbeyk demek yerine onun sesini kesmeye olan cür’etimiz olmalı!

Rahmetin bu manevî hediyesine karşı ilgisizlik, âlem-i İslâm olarak bize hiç de ucuza patlamıyor.

Duaya devam edelim. Amellerimizi düzeltmeye devam edelim. Birbirimize ve âlem-i İslâm’a karşı dışlayıcı değil, kucaklayıcı olmaya devam edelim, günahlarımıza tövbe

edelim, duygularımıza kapılıp yakıp yıkan sözler sarf ettiğimizde bu sözleri faş edici değil, birbirimizi uyarıcı olalım.

Ve Allah'tan topluca ve herkes için rahmet isteyelim, bereket isteyelim, yağmur isteyelim.

Biz kendimizi düzeltelim. En azından düzeltmeye gayret edelim.

O rahmetini kesmeyecektir inşallah.

Dipnotlar:

1- Emirdağ Lahikası, s. 31

2- İbrahim Suresi: 7

3- Enfal Suresi: 53